

1

NAD PLÁŽÍ V PALOKASKI SE VZNÁŠEL MLHAVÝ DÉŠŤ, jako by ho někdo rozprašoval sprejem. Jednotlivé kapky nebylo vidět a o dešti se nedalo říct, jestli padá dolů, nebo stoupá vzhůru. Komisaři Karimu Korhonenovi zvlhnul starý kabát už natolik, že o déšť nepochybně šlo. Korhonen postával na písčném pláži a pozoroval, jak potápěči vyzvedávají na molo tělo. Moře bylo nezvykle klidné. Nedaleké ostrůvky zmizely z dohledu, ačkoli se nacházely jen několik stovek metrů od pobřeží. Na břehu se i za deštivého počasí obvykle pohybovalo dost lidí, kteří venčili psy nebo se jen procházeli, ale dnes sem nezašel nikdo. U kotviště stál hlouček zvědavců, nehybných jako na fotografii. Všechno jako by se na chvíli zastavilo.

Korhonen vykročil k molu. Na mrtvolu byl zvyklý, za svou kariéru po pravdě viděl tolik těl, až se mu někdy zdálo, že pracuje víc s mrtvými než s živými. Tentokrát ho ale myšlenka na tělo ležící na přístavní hrázi přiměla zvolnit krok. Vstoupil na molo a vybavily se mu mořské panny. Jak se rozesmáté honí v houštinách na mořském dně a vlasy se jim pohupují v rytmu vln.

Přistoupil k nosítkám a smekl čepici. V otevřeném pytli ležela žena s tváří upřenou k černému nebi. V té chvíli ho přepadla mrazivá jistota, že tady leží právě Laura Andersonová, která se ztratila v půlce srpna, ačkoli bylo nesnadné vidět spojitost mezi nafouklým šedomodrým tělem a tou krásnou mladou dívkou, jež se už týdny nesměle usmívala ze stránek novin. Týdny v teplém moři pozdního léta udělaly své a ni-

kdo už nepoznal, zda měla dívka ve chvíli smrti ve tváři děs či marnou naději. V myšlenkách rodičů navždy zůstane oslnivou kráskou z konfirmační fotografie a kamarádi si ji zapamatují jako dobře vypadající instagramovou selfie. A tak to má být.

Korhonena vytrhl z přemýšlení pronikavý klapot kroků na molu. Osušil si oči a obrátil pohled k Mirovi Sundsbergovi, který spěšně přibíhal. Jeho dychtivost napovídala, že za svou kariéru zatím mrtvých těl neviděl dost. Podřízení přezdívali novému šéfovi oddělení Rošťák.

„Je to Laura?“ volal Sundsberg netrpělivě už zdálky.

Než Korhonen otevřel ústa, počkal si, až šéf dorazí na doslech.

„Neoficiálně ano,“ utrousil a strhl nadřízenému z hlavy čepici. Krucinál, copak Rošťák nemá žádné vychování?

Sundsberg si od Korhonena kostkovanou čepici opatrně vzal a nervózně ji žmoulal v ruce. Několikrát po očku pohlédl na pytel s tělem, ale pak se vydal zpátky ke břehu. Jakmile došel na pláž, posadil se na nejbližší kámen a rukama se zapřel o kolena. Korhonen se napřímil a nasadil si čepici.

„Děkujeme vám všem,“ řekl záchranářům a pokývl Rošťákovým směrem. „Teď je to na nás. Rodina už bude mít naštěstí klid.“

Opodál na břehu postával na kraji lesa běžec a zpod kšiltu sledoval, jak si potápěči svlékají výstroj. Z kapsy běžecké bundy vylovil zmačkanou krabičku cigaret. Zapálil si a zhluboka potáhl. Za chvíli odnesli muži nosítka s černým pytlem z mola do šedé dodávky a lidé se začali rozcházet. Tahle událost se zdála být u konce.

Muž ještě párkrát zhluboka potáhl, odhodil cigaretu na zem, zašlápl ji podrážkou tretry a vydal se k lesu.

2

NOORA POMALU OTEVŘELA DOMOVNÍ DVEŘE a vydechla úlevou, že stopy po ranním chaosu v předsíni stále nikdo neuklidil. Ticho, které se tu během dne nashromáždilo, se chvělo v rytmu vteřinové ručičky nástěnných hodin. Naštěstí ještě nikdo nebyl doma. Rychle se vyzula a vyběhla do svého pokoje v patře.

Matka se obvykle vracela z kanceláře až po šesté, ale poslední dny bývala doma, už když Noora přišla ze školy. S hlubokou starostlivou vráskou mezi obočím posadila dceru ke stolu v kuchyni a nabídla jí svačinu. A chtěla si povídat. Jak se měla? Byli ve škole všichni spolužáci? A co učitelé? Brečel někdo? Po všech těch dotazech spustila matka jako na povel dlouhou litanii, že by si Noora měla s ní nebo s někým jiným promluvit. Potřebuje se prý vyplakat a dát průchod emocím. Smutek nesmí uzavírat v sobě. A není divu, že je smutná, ba přímo zdrcená. S Laurou přece hodně kamarádila.

Noora zamkla dveře pokoje a svalila se na postel. Unikla z přízemí a aspoň na chvíli bude mít klid. Nemusí předstírat smutek a lhát matce. Informace o nálezu Lauřina těla se rozšířila rychlostí blesku, a matka teď svou dceru jen tak o samotě rozhodně nenechá.

Noora pohlédla na psací stůl. Učebnice ke zkouškám ležely neotevřené, ale ona vytáhla z kapsy telefon a udělala si selfie na Instagram, #jefaktnutnyucitsenatestzbizoly, #chcesemijenspat, #tydenplnejzkousekvtyhlesituacifaktblbejnapad. Ačkoli Laura zemřela, učitelé neměli slitování – zkouškový týden

začne už zítra testem z biologie. Na světě by měly existovat nějaké hranice. *Keep calm and carry on*. Několika doteky displeje telefonu se přesunula na Ritin blog. Každý den prohlížela blog nazvaný Jackpot World, jehož majitelka Rita, které bylo něco přes dvacet, představovala všechno, o čem Noora snila a čeho jednoho dne dosáhne. Biologii se naučí později.

„Nooro?“ ozval se zpoza dveří matčin hlas.

Noora pohlédla na hodiny. Zjevně si chvilku zdřímla a neslyšela ostatní členy rodiny přijít domů.

„Otevři. Musím s tebou mluvit.“ Matčin hlas se zdál podezřele hluboký. Tenhle odstín měla Noora spojený s momenty, kdy matce z peněženky potají vytáhla bankovku nebo když nechala své mladší sourozence hrát si spolu o samotě a její sestřička převrhla vysokou knihovnu málem na sebe. Život jí zachránilo jen pár centimetrů.

„Nooro, otevři, nebo si dojdu pro klíč.“

„Musím se učit na test.“ Zrovna teď měla lepší věci na práci než předstírat truchlící kamarádku.

„Okamžitě otevři!“ Matčin tón se ještě prohloubil.

Noora vstala z postele a na polštáři rozevřela učebnici biologie.

„Tak co je?“

„Jsi v pořádku?“ Ustaraně vyhlížející matka strčila hlavu do dveří.

„Proč jako?“

„Tys to ještě neslyšela?“

„Co jako?“

Matka ji uchopila za ruku a posadila vedle sebe na postel. Objala ji a přitiskla k sobě.

„Našli Lauru. Mrtvou.“

Laura je mrtvá. Laura je mrtvá. Laura je mrtvá. Poté co matka odešla do přízemí, Noora ještě dlouho ležela v posteli pod peřinou. Snažila se myslet na vyhladovělá štěňátka a ve-verky s vypíchnutýma očima, ale nevydolovala ze sebe ani sl-zičku. Nakonec se zahrabala pod peřinu a zamumlala, že chce mít chvilku klid. Matka odešla až v okamžiku, kdy jí dcera slíbila, že si při první možné příležitosti promluví se školním psychologem.

Noora Lauru ani pořádně neznala, ačkoli ta se poslední prázdninový víkend, zrovna toho večera, co později zmizela, objevila u jejich dveří o dost dřív, než se domluvily. Měla cider i trávu – a otcovo svolení u Noory přespát. Všichni spolužáci šli na párty a nakonec plánovali dlouhý deštivý večer strávit na pláži v Palokaski, ale Lauře otec nakázal vrátit se domů už v devět, pokud by nevyšlo přespání u Noory.

Noořini rodiče představovali pravý opak přísného Lauřina otce. Matka ani otec nevěřili zákazům, které podle jejich názoru ústily jen ve lži a nejistotu. Podle nich se mladým měl dát prostor zakusit život. Nechali Nooru dělat, co se jí zachtělo, ale vždycky chtěli slyšet pravdu, ať už šlo o přespávání u kamarádek, alkohol nebo drogy. Informace o volnomyšlenkářské výchově se dostaly až k Lauře a ta hned věděla, jak z toho těžit. Tahle situace se náramně zamlouvala i Nooře. Laura byla zajímavá a Noora u ostatních sbírala body pokaždé, když u ní spolužačka přespala. Noora si potajím přála, aby se z nich staly opravdové kamarádky. Možná dokonce BFF.

Toho posledního večera spolu seděly u Noory v pokoji, před sebou měly otevřené lahve cideru a neskutečné množství kosmetiky.

„Co kdybych Nině zavolala?“ navrhl(a) Laura a nanesla si na tvář další vrstvu pudru.

„Nechápu, proč mě nepozvala,“ řekla Noora a přetřela si víčka černými stíny. Poprvé v životě se jí podařilo vytvořit dokonalé kouřové líčení, ale slzy lítosti, které se jí draly do očí, její make-up ohrožovaly. Zdálo se nefér, že nemůže na stejnou párty jako všichni ostatní.

„Určitě je na tebe furt našťvaná, protože jsi tvrdila, že s ní Peetu nechce chodit,“ vysvětlila Laura.

„Ale Peetu mi to řek sám.“

„S Ninou teď nicméně chodí.“

„Proč bych jako lhala?“

„Nina si nejspíš myslela, že ho chceš pro sebe.“

„Se posrala. Ani náhodou. Peetu děsně páchne.“

Laura se zasmála a Nooře bylo taky do smíchu – Laura Andersonová se směje jejímu výroku.

„Můžu Nině zavolat a celý jí to vysvětlit,“ nadhodila Laura a prohlédla si Noořin make-up. „Ty stíny jsou fakt hustý. Udělej mi je taky!“

Nooru to nesmírně nadchlo. Ještě před pár dny by vůbec nevěřila, že bude moct někdy malovat Lauře stíny. Ruka se jí třásla vzrušením a výsledek vypadal, jako by se Noora místo tužkou na oči oháněla pěstí. Ale Laura byla naprosto spokojená.

„Ty jsou úplně megahustý. Ještě hustější než ty tvoje, sorry.“ A Laura se znovu rozesmála. Noora si představila, jak bude její kamarádka všem vyprávět, že to ona, právě ona jí udělala make-up, a jak jí budou všechny holky jejich blízký vztah závidět.

„Mám cinknout tý Nině? Kluci pro mě každou chvíli přijdou,“ řekla Laura a lokla si cideru. Vyťukala kód na telefonu a ukázala displej Nooře. „Párty už začala.“

Noora si roztržitě prohlížela fotky na Instagramu. Nechtěla vypadat jako lůzr, za kterého volá kamarádka a žadoní, aby

ho pozvali na párty. Ale nechtěla být ani lůzr, který poslední večer prázdnin stráví sám doma.

„Tak jo, zavolej,“ vzdychla nakonec. Najednou si uvědomila, že ve hře je víc než jeden sobotní večer. Jako by právě tenhle večer měl rozhodnout, kam se bude ubírat celý její život. Na tu párty se musí dostat.

Laura přiložila telefon k uchu a vyšla z pokoje. Noora přitiskla ucho na dveře, ale z chodby se k ní doneslo jen občas nějaké to slůvko. Slyšela jak se Laura zmiňuje o Tonim Ojantauseovi, Jimbovi a nějakém klukovi jménem Okko, ale svoje jméno nezaslechla. Když Laura vešla zpátky do pokoje, Noora z jejího výrazu okamžitě poznala, že pozvání na Nininu párty neklaplo. Do očí se jí znovu draly slzy.

„Nina říkala, že tam jsou mraky lidí už teď,“ vysvětlovala Laura a pomalu si sbírala věci.

„Můžem spolu podniknout něco jinýho,“ pokusila se Noora navrhnout, ale sama si uvědomila beznaděj v hlase.

„Já tam teda rozhodně jdu.“ Laura se zahleděla se spolužačce přímo do očí a vylovila z kapsy cigaretu. „Co teďka budeš dělat ty?“

„Já pudu... teda, mám jednu jinou párty,“ odpověděla Noora a sehnula se, aby do batohu nacpala mikinu s kapucí.

„U koho?“

„U jedněch maturantů. Po pravdě pudu asi milionkrát raděj tam než k nějaký ubohý Nině.“

„Jasně. Tak si to užij.“ Laura se rychle prohlédla v zrcadle, prohrábla si uhlově černé obarvené vlasy a našpulila rty. Vypadala tak skvěle, že Noora by v ten moment dala cokoli, aby mohla aspoň chvílku žít její život.

„Můžu tě kousek doprovodit.“

„Jak chceš.“ Laura pokrčila rameny a zmizela na schodech.

Teplý a vlhký srpnový vzduch se venku lepil na kůži jako žvýkačka do vlasů. Vydaly se k řadě poštovních schránek, které stály u odbočky k Noorinu domu, a Laura mlela, jak s kamarády přeplavali na ostrůvek nedaleko pláže. Noora myslela na rodiče a sourozence, kteří doma v obýváku hrají Aktivitu, zatímco ona pospíchá za lehce opilou Laurou. Večer u hry s rodinou se najednou zdál daleko lákavější než jakákoli párty.

Zastavily se před poštovními schránkami, aby počkaly na Lauřin odvoz. Laura si zapálila joint, dlouze potáhla a pak nabídla Nooře.

„Dáš si práska?“ prohodila se zadržným dechem.

„Jasan.“ Noora nikdy předtím trávu nehulila, ale snažila se co nejlépe dokázat, že ví, co dělá. Zvedla joint k ústům, jemný a sladký obláček dýmu ji lehce pošimral na patře a v tu chvíli přiskákal ke schránkám černý kabriolet túrující jako kontrabas.

„Laraaaa... Laraa Croft, *the babe of the babes*,“ zavolal Jimbo vykloněný ven z auta. Toni Ojantaus, který seděl vedle něj úplně zrudlý, zahvívá. Noora byla do Jimba zamilovaná celé minulé pololetí, ale on si jejího zájmu ani nevšiml. V létě ho viděla líbat se s Laurou na pláži.

„Nech si ho na tu svou párty,“ ukázala Laura na joint v Noorině ruce.

Než jí na to stačila cokoli říct, spolužačka už skočila na zadní sedadlo vedle neznámého kluka. Jimbo šlápl na plyn, pneumatiky zakvílely a auto se vyřítilo kupředu. Na asfaltu změkklém vedrem zanechalo černé stopy. Spolu se zápachem spálených gum, který se vznášel ve vzduchu, to byly jediné důkazy, že Noora právě strávila podvečer s nejoblíbenější holkou ve škole.

„Táhněte všichni do hajzlu!“

„Nechceš za náma dolů, miláčku?“ Matka poodhrnula Nooře příkrývku z hlavy, aby mohla dceru pohladit po vlasech.

„Dáš si něco k jídlu a udělá se ti líp.“

„Nechci.“

Matka si starostlivě povzdechla. „Wilma právě dostala zprávu, že zkuškový týden zrušili, když teď Lauru...“ Matka větu nedokončila.

Noora se nechtěně usmála. Naštěstí jí peřina stále zakrývala ústa před matčíným pohledem. Matka pořád žila v domněnání, že Noora a Laura byly nejlepší kamarádky.

„Chci být prostě sama.“

„No, já tě chápu, ale nemůžeš donekonečna truchlit o samotě. Nemůžeš se pořád utápět v negativních emocích, ale...“

„Neslyšelas? Chci být sama.“

Matka ji něžně políbila na tvář. Po jejích slzách zůstal Nooře na kůži mokrý flek. I matka dokázala plakat, jen ona ne. Co to s ní je?